

РЕШЕНИЕ

№ 11214

гр. София, 09.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, VI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 14.06.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Евгения Иванова

ЧЛЕНОВЕ: Пламен Панайотов

Елеонора Попова

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **3907** по описа за **2024** година докладвано от съдия Евгения Иванова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във връзка с чл. 72, ал. 4 от Закона за МВР.

Образувано е по касационна жалба юрк. А. А. –пълномощник на полицейски орган при 04 РУ –СДВР срещу Решение № 3684/31.07.2023 г. по НАХД № 13225/2022 г. по описа на СРС, 108-ми състав, с което се отменя Заповед за задържане на лице № УРИ-228зз-1007/03.10.2022 г., издадена от Д. Н. Н. – полицейски служител при 04 РУ – СДВР, с която на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР е постановено задържането за срок до 24 часа на Р. Р. Г..

В касационната жалба са изложени бланкетни оплаквания, че решението на СРС е „неправилно, постановено в нарушение на материалния закон и необосновано“. Написано е, че „Т. Д. е задържана на основание чл. 72, а. 1, т. 1 ЗМВР от полицейски орган при 06 РУ-СДВР в изпълнение на правомощията му“. Изложените в жалбата възражения очевидно касаят друга заповед за задържане на друго лице, но следва да се приеме, че и по конкретното оспорване е изразено несъгласие с мотивите на съда, като се претендира отмяната на съдебното решение. Прави се искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за двете съдебни инстанции, като е направено и възражение за прекомерност по отношение на адвокатското възнаграждение.

Ответникът – Р. Р. Г., в съдебно заседание е представляван от адв. М., която оспорва жалбата и моли решението да бъде оставено в сила. Претендира разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационното оспорване.

Настоящия касационен съставът, като обсъди събраните по делото доказателства, наведеното от жалбоподателя касационно основание, доводите и становищата на страните и като извърши на основание чл. 218, ал. 2 от АПК служебна проверка на валидността, допустимостта и съответствието на обжалваното съдебно решение с материалния закон, намира за установено следното:

Касационната жалба е подадена в законово установения срок, от лице с правен интерес и надлежна процесуална легитимация по см. на чл. 210, ал. 1 АПК и е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

Решението на СРС е постановено при правилно приложение на закона.

За да обяви задържането на Р. Р. Г. за незаконно и отмени заповедта, с която това е сторено, въззивния съд е установил следната фактическа обстановка:

На 03.10.2022 г. в 17.00 ч. Р. Р. Г. бил задържан в помещение за временно задържане в 04 РУ – СДВР и освободен на 04.10.2022 г. в 16.55 ч. За задържането е била издадена заповед за задържане на лице № УРИ-228зз-1007/03.10.2022 г. от полицейски служител в група „Охрана на обществения ред“ сектор „Охранителна полиция“ към 04 РУ-СДВР. В заповедта било посочено правно и фактическо основание за задържането – „чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР“ и „във връзка с чл. 214 от НК“.

Според настоящия състав оспорената заповед за задържане на лице е издадена в нарушение на нормативно – регламентираните императивни изисквания за съдържанието на акта, доколкото не са посочени конкретни данни, обосноваващи прилагането на принудителната административна мярка „задържане за срок от 24 час“ в хипотезата на чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР. Посочената като правно основание за постановяване на задържането разпоредба - чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР предвижда, че лицето се задържа при наличие на данни, че е извършило престъпление. В същото време, като евентуално извършен състав от НК е посочен този на 214 НК. Други мотиви в заповедта не са изложени, нито фактически, нито правни. В този смисъл съдът напълно споделя правните изводи на СРС и счита, че не следва да ги преповтаря.

Посочването единствено на разпоредбата на чл. 214 НК, не води до извод, че са изпълнени изискванията за изложение на конкретни обстоятелства за задържането.

Упражняването на правомощието по 72 ЗМВР е в условията на оперативна самостоятелност и при предоставена на полицейския орган възможност да прецени, дали при наличие на нормативно установените фактически предпоставки, да наложи или не принудителната административна мярка. Следователно извършваната от съда проверка при оспорване на заповед, издадена на основание чл. 72, ал. 1 ЗМВР, обхваща преценката дали административният орган е разполагал с оперативна самостоятелност и спазил ли е изискванията за законосъобразност на административния акт, очертани в нормата на чл. 146 АПК. Константна е съдебната практика, че излагането на несъответни и ирелевантни мотиви като фактическо основание за издаването на административния акт, следва да бъде приравнено на липса на изискуемите се от закона мотиви за обосноваване наличието на материалноправни предпоставки за упражняване на предоставена от закона компетентност и съответно води до нарушаване на императивното изискване за съдържание на акта по чл. 59, ал. 2, т. 4 АПК. В контекста на съдебната практика на

ЕСПЧ, формалното посочване на законната хипотеза за постановяване на задържането по чл. 72, ал. 1 ЗМВР, не е достатъчно за да се счита изпълнено изискването на чл. 74, ал. 1, т. 4 ЗМВР за посочване на основанията за задържането. За обосноваване на правото на органа да упражни предоставеното му правомощие в рамките на неговата дискреционна власт и за осигуряване възможност на адресата на акта да защити правата си, е следвало в заповедта за задържане по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР да са описани конкретни фактически обстоятелства, обуславящи издаването на заповед за задържане за срок от 24 часа в приложената от полицейския орган законова хипотеза.

В този смисъл не е достатъчно заповедта за задържане да съдържа само позоваване на приложимите разпоредби, без посочване на специфични обстоятелства или действия/бездействия на задържаното лице, релевиращи наличието на фактически основания за задържането, като трайно ЕСПЧ приема, че при липсата на конкретна фактическа обосновка на необходимостта от задържането, задържането се явява несъвместимо с принципа за защита на лицата от произвол.

Изложеното не противоречи на Тълкувателно решение No 16/1975 г. на ОСГК на ВС, според което не съществува пречка мотивите за издаване на административния акт, в частност фактите дали основание за упражняването на конкретно правомощие, да бъдат изложени и допълнително, след издаването на административния акт чрез изготвяне на други документи от органа издал акта. От представената докладна записка, доколкото същата е четима, не се установява наличието на предпоставките за задържане на Р. Г..

Законосъобразен и съответен на анализа на приложените доказателства е изводът на районния съд за наличие на основания за отмяната на оспорената заповед за задържане на лице. Липсата на посочени конкретни фактически основания за задържането или действия/бездействия на задържаното лице е несъвместима с константната практика на ЕСПЧ. В заповедта не са обективирани факти или обстоятелства, които позволяват да се презюмират извършени действия от лицето, спрямо което е постановена принудителната мярка по чл. 72, ал. 1, т. 1 ЗМВР, в нарушение на установения ред, осъществяващи елементи на престъпление от общ характер, за което следва да се води разследване по реда на НПК. От първия диспозитив на Решение по дело С-608/21 г. се установява, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 22 май 2012 година относно правото на информация в наказателното производство трябва да се тълкува в смисъл, че допуска прилагането на национална правна уредба, според която основанията за задържане на лицата, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, включително информацията за престъпното деяние, в извършването на което са заподозрени или обвинени, могат да бъдат изложени в документи, различни от акта за задържане. Същата разпоредба обаче не допуска тази информация да бъде съобщена на посочените лица само при евентуално оспорване на законосъобразността на задържането по съдебен ред, а не в момента на лишаването от свобода или в кратък срок след началото на същото. В случая не се установява наличието на такива основания, нито административният орган упя да докаже, че същите са предявени на лицето при задържането му. Във втория диспозитив на цитираното решение ЕС посочва, че член 6, параграф 2 от Директива 2012/13 трябва да се тълкува в смисъл, че разпоредбата изисква основанията за задържането на лица, заподозрени или обвинени в извършването на престъпление, да съдържат цялата необходима информация, за да

имат те възможност ефективно да оспорят законосъобразността на задържането си. Тази информация трябва да съдържа описание на релевантните факти, известни на компетентните органи, сред които фигурират известните време и място на настъпване на фактите, формата на конкретното участие на тези лица в предполагаемото престъпление и дадената неокончателна правна квалификация, като същевременно отчита стадия на наказателното производство, така че да не се вреди на напредването на текущо разследване. В случая изпълнението на това изискване също не се установява, тъй като органът отново не успя да докаже наличието на известните му факти и данни, тяхното описание и времето и мястото на настъпването им, както и формата на участие на лицето.

Като е стигнал до същия извод, въззивния съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото, в полза на ответника следва да се присъдят разноски в размер на 500 лв. – адвокатски хонорар. Възражението за прекомерност е неоснователно с оглед разпоредбата на чл. 35а от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, в която е посочено, че за представителство, защита и съдействие на задържано лице по Закона за Министерството на вътрешните работи минималното възнаграждение е 300 лв. В случая се претендира размер на адвокатско възнаграждение над минимума, който с оглед извършените процесуални действия от адвоката и обема на предоставената защита, не следва да се приема за прекомерен.

Предвид гореизложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София- град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 3684/31.07.2023 г. по НАХД № 13225/2022 г. по описа на СРС, 108-ми състав.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Р. Р. Г. сумата от 500 лв., представляваща разноски в съдебното производство пред касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: 1. 2.